

TAHLE ŽENSKÁ UJDE

Ivan Pekař

TAHLE ŽENSKÁ UJDE
aneb
PROČ NĚKDY NENECHÁVAT
ŽIVOT JEN TAK PLYNOUT

Ivan Pekař

VÁNOCE U HERBERTA

„Jak si nejlépe užít vánoční čas, když je muž náhle po dvaceti pěti letech opuštěn a sám. Co třeba vůbec nepracovat a konečně si přeplánovat zábavně život. A přidat sport. Dneska si dám symbolicky první dlouhou procházku. Po známých místech, kde jsem nechodil už po mnoho let.“

Řekl si Herbert, pozorující se přitom v zrcadle na chodbě svého bytu. Pak jde do kuchyně a otevírá si lahev vína. Zamýšlí se dále a dvě hodiny si na internetových seznamkách snaží domluvit rande. Dostává ale všude košem. Nečekaně přichází jeho dcera Julie a vleče velký batoh. Oba se zdraví.

Julie ho informuje o svém vánočním programu: „Zítra na štědrý den dopoledne přepadneme mámu. Po obědě asi ve tři bychom rádi navštívili tebe. Dostaneš taky něco pod stromeček. Adam se už na tebe těší.“

Herbert ožije: „To víš, že jo. Tak to jsem hódně zvědav, už dlouho svého nového ňuňánka tajíš. Babička tě pozdravuje. Vy budete na vánoce pořád v Praze?“

Julie opatrně sonduje: „Budeme a zveme tě brzo k nám na návštěvu. Babičku přepadneme radši později.“

Herbert zpozorní: „Na návštěvu k vám, to jest kam?“

Julie jen opatrně naznačuje: „Adam našel nějaký bydlení, mohu se zase cvičně odstěhovat.“

Herbert chce vědět více: „Už jsem si myslel, že jsi se odstěhovala, vidím tě tu opravdu zřídka. A máte byt, mám gratulovat ještě k něčemu?“

Julie klidně: „Ne, do promoce jsem v klídku, žádný kočárek nekupuji. Byt to tak úplně není, spíš nebyt, který si musíme trochu dostavět. Je to asi jen dočasné, ale je ekonomicky výhodné se toho zúčastnit. Potřebujeme nutně tvou výpomoc. Teď u tebe dnes potřebuji vyprat a navařit na týden. Správíš mi pant na noťasu? Rozpadlo se to měsíc po záruce.“

Herbert je velmi zvědav, ale ví, že se více zatím nedozví a tak raději jen přikyvuje: „Tak to vyndej. Ještě musíme najít a ustrojit nějaký vánoční stromček. Ekologicky, jen z vlastního materiálu.“

Herbert po předchozích Juliiných komplikovaných vztazích už nečekal standardní průběh jejího dalšího vztahu vedoucí až k manželství, natožpak k rodičovství a nutně i k sehnání perspektivního bytu. Zatím se snažil jí moc neradit, doufaje v inteligenci, praktičnost a ekonomický přístup vlastní dcery.

Herbert začíná hledat v ložnici v úložném prostoru dvoulůžka skládací plastový vánoční stromek a vánoční ozdoby. Zjišťuje, že manželka

po rozvodu vše odvezla. Nakonec nachází ve sklepě dva menší staré polámané a opelichané plastové stromky a několik umělých květín. Z tohoto materiálu vyrobí jeden prapodivný stromek. Místo stojanu použije své lyžařské přezkáce, které sváže tkaničkami. Místo hvězdy na špičku stromku umístí svůj pruhovaný kulich. Namísto ozdob začíná věšet na stromek varovné cedulky: POZOR POD NAPĚTÍM, NEZAPÍNAT NA ZAŘÍZENÍ SE PRACUJE, POZOR ELEKTRICKÝ OHRADNÍK a VYSOKÉ NAPĚTÍ. Ještě najde cedulku NEKRMIT na které škrtne NE a pověsí ji na stromek též. Nakonec ještě přidá malé figurky z Kinder vajíček po dceři a místo řetězů použije její dvě dlouhé pruhované šály.

Julie přicházející z koupelny se vánočního stromku trochu lekne.

Herbert se jí ptá: „Hele, dřevěný oslík a odznak pivovaru, kam to mám dát?“

Julie jen zírá: „Odznak asi nahoru. Proboha proč vůbec takový vánoční stromek?“

Herbert ukazuje do krabice: „No mám tady nějaké figurky, co nikdo nikdy nechtěl, nějaká obézní берушка, podivný zajíc. Podivná plastová kvítka, asi masožravá, nebo co to je. Postupuji ekologicky, zdobím tím, co mám. Netradičně.“

Julie nejprve opatrně sleduje Herberta, pak si prohlíží jednu figurku: „Není to spíš želva než zajíc?“

Herbert popíjí víno a je mu to už jedno: „No tak třeba želvozajíc, o vánocích je všechno možný. Vánoční období je krátký čas na pohádkové proměny čehokoli. I nás, jak občas pozoruji.“

Julie kouká na napůl vypitou lahev od vína na stole a směje se: „Tati ty jsi už něco popil. Víš, že když pak začínáš filozofovat, že je to někdy nesnesitelný?“

Herbert vysvětluje: „No, to víš dcérko, právě jsem se ocitl na svém dalším životním rozcestí. Když muže, který už prožil více než dvě čtvrtstoletí svého života, čeká už jen to statisticky asi poslední čtvrtletí a určitě ne to nejlepší, je čas se trochu zamyslet. K třiapadesátinám jsem nedávno dostal dárkem rozvod a musím si teď život přeplánovat.“

Julie ho pozoruje: „Není lepší nechávat věci volně plynout? Jsi profesionálně deformovaný plánovač.“

Herbert ukazuje na Juliinu botu, z které visí téměř utržená přezka.

Herbert se ptá: „Asi ztratíš přezku a pak botu. Necháš to volně plynout?“

Julie se lekne: „No jo, moje nejlepší boty na zimu. Ženská elegance v perfektním outdoorovém provedení za dost peněz. Jako chlap nevíš, co to je. Shánět ženské boty co dobře vypadají, ale taky se v nich nechá dobře chodit. I v terénu. Co s tím mám dělat?“

Herbert podává Julii lepidlo, velký náprstek, jehlu a nit.

Herbert poučuje: „Vždycky je lepší být spolustrůjcem svého osudu, občas i svých bot. Nejdřív to podlep a pak zašij. Ukaž ten noťas, když už dneska nemám v ničem úspěch. Nějak teď žiju blbě.“

Julie si spravuje botu a začíná ho drze hodnotit: „Je to na tobě vidět. Slábneš a sádelnatíš, v noci nespíš a v práci usínáš, nalejváš se pořád kafem, jíš odpad a nepřetržitě se hrbíš u počítače. Cvič aspoň dvakrát denně a najdi si jinou práci, s kterou budeš konečně spokojen. Najdi si ikigai.“

Herbert si prohlíží notebook a zamýšlí se: „Ikigai pro mě neexistuje. Existuje asi jen spokojenost s málem, jen si najít to správně dokonalé minimum. Po dvaceti letech práce v krizovém týmu Projektstavu už asi беру všechno jako problém. Můj mozek se snaží podvědomě indikovat všechny problémy, ale hodně si jich vymýšlí. Co by, kdyby. A nejsem už ani teoreticky přitažlivý pro ženy, to je taky strašný. Ted' ti spravím ten pant na noťasu.“

PROJEKTSTAV, PEPA ODEŠEL

Herbert přichází ráno do práce. V projekční kanceláři jeho krizového týmu již na něj čeká jeho šéf Arnošt a nejbližší spolupracovníci.

Arnošt smutně informuje: „Tak Pepa nám včera zemřel, prý na iktus. Máme vyklidit jeho kancl a pokračovat v rozdělaných projektech. Měl už jen dva měsíce do důchodu. S manželkou si zmodernizovali na stáří domek za Prahou. Poslední dobou pil pořád ty energetické nápoje. Táhli jsme to ještě s tebou a Baruškou v našem týmu přes dvacet let. Pepa byl jedinej, kdo zvládal umělou inteligenci, co nám kecala do projektů poslední rok. Ta teď už bude kecat do všeho. Taky to už zabalím, už mne to bez Pepy vůbec nebaví. Vyklidte ten kancl a ty přeber jeho dva poslední projekty. Já už na to nemám, tady máš klíče.“

Herbert vyklízí skříně a stůl po Pepovi. Odemyká stůl a nachází v šuplíku plno načatých krabiček různých prášků. Bere si je všechny do tašky. Večer doma si u PC ověřuje, že jde o prášky, kterými lze dopovat přímo i nepřímo výkon a výdrž mozku. Dává všechny prášky po Pepovi do jedné krabice, na kterou píše velké M. Napadá ho, že prášky vyzkouší, protože má občas malý intelektuální výkon a výdrž.

BYDLENÍ VE SKLADU

Julie vede Herberta do velké plechové haly v bývalém průmyslovém areálu. Herbert nese velký batoh s jejími věcmi. Julie ho chce konečně seznámit s přítelem a ukázat mu jejich nové místo k bydlení, ale trochu se bojí otcovi reakce. Herbert ji následuje s vyděšeným výrazem.

Julie vidí, že otec je hodně překvapen a vysvětluje: „No, spíše je to něco jako loft. Chce to velmi tvůrčí přístup a velkou představivost. Začínáme to teprve budovat. Uděláš nám i elektriku, máš ještě tu vyhlášku?“

Herbert je překvapen její rozhodností: „Vyhlášek a školení mám dost. Jdete do toho naplno?“

Julie přikyvuje. V plechové hale s vysokým stropem si Julie s Adamem a dalšími kamarády již postavili bytečky z regálových profilů a desek. Celé to vypadá jako obří výstavní stánek a hala je již více než z poloviny zastavěna. Po hale běhají psi s dětmi a hrají si. V rohu haly je dětská houpáčka a skákadlo.

Herbertovi se to moc nelíbí: „Teď tady bude asi trochu zima a šero.“

Julie představuje přicházejícího mladíka: „Tak to je Adam.“

Julie s Adamem mají stejné, trochu šílené, žluté brýle.

Herbert si s Adamem potřásá pravicí: „Těší mne, můžeme si tykat, vyndej plány. Byla sleva na brejle?“

Julie krčí rameny: „To víš počítač. Adam už má dvě dioptrie, já dvě a půl.“

Adam je rád, že Herbert přišel: „Byl jsem na vás zvědav, teda hodně jsem o tobě už slyšel.“

Adam ukazuje na velký plán na stěně: „Teprve začínáme, cokoli se dá ještě změnit, ideálně by to měla být taková stavebnice, aby se případně později mohlo i něco změnit.“

Julie ukazuje na střed plánu: „Dobrý, budeme mít minikuchyň a sprcháč, středem protáhneme síť.“

Adam si není zcela jistý, že se jeho plány budou Herbertovi líbit: „Máme pronajatou celou halu, pokud ji rozbuňkujeme a pronajmeme, máme bydlení zdarma. Ještě, že mám za skoroženu ekonomku, je to výhodné.“

Julie přikyvuje: „Aktivní balance, to je hlavní. Nízké náklady a investovat úsporně a promyšleně. Mám teď dobře placenej vedlejšák v bance. Už jsem našpórovala přes šede.“

Adam krčí rameny: „No já mám taky brigádu, ale ještě mám půjčku na elektrokoloběžku. Hlavně, že letos končíme vejšku.“

Všichni se radí nad plány.

Herbert nemůže najít na plánu sítě: „Kde je tady v hale odpad a přívod vody?“

Adam ukazuje na hromadu materiálu v rohu: „Můžeme použít všechen materiál, co tady je.“

Herbert není nadšen: „Bude to trochu provizorium. A bez kolaudace, bude aspoň elektrická revize?“

Julie prosí o spolupráci: „Je to podmínka od majitele, sežeň nám levného revizáka.“

Adam se pokouší pootočit ventilem u radiátoru za pomoci velkého hasáku. Ventil ale upadne i s kusem zrezivělé trubky.

Herbert si prohlíží trubky topení: „Co to topení, dá se zprovoznit a nějak využít?“

Adam vrtí hlavou: „Původní topení nejde a nepůjde, byť jednotlivé prvky v hale by šlo zprovoznit, asi dáme elektro individual, hala je tepelně izolovaná. A tamhle v rohu je funkční tlustá odpadová roura, hlavní věc.“

Julie vidí, že Herbert už přemýšlí nad projektem: „Tati, vím že umíš perfektně navrhovat taky minibyty. To jste ve vašem krizovém týmu často řešili. Pro nás aspoň třicet metrů čtverečních. Poslední dobou mám ráda změny a chci konečně taky něco sama vybudovat. Stavebnice mě bavily vždycky. Tohle to je vlastně takové superlego.“

Trochu šokovaný Herbert přebírá další složený materiál v rohu haly: „Jo, tak využijeme i tenhle regálovej materiál. Princip podobnej jako

výstavní stánky, plus dobře odhlučnit, hlavně ventilaci. Tu dáme ven za stěnu haly. Máte kliku, že jsou zde po celé haly straně okna. Dáme velký portál dovnitř místo vrat. Kolik vyberete na investice?"

Adam se zamýšlí: „No možná že sto pade.“

Herbert se lekne: „Tak uděláme malý portál, vrata jsou na východ?"

Adam upřesňuje: „Jihovýchod. Máme tady i hrazdu.“

Adam vyskočí na trubku, připevněné vedle vchodu nad hlavou a dělá namáhavě shyby.

Julie se zavěsí vedle Adama a také cvičí: „Třikrát denně cvičíme.“

Herbert chápe: „No jo, celej den u počítače.“

Adam cvičí a funí: „Co má ajťák vlastně dělat?"

Julie funí též: „Pořád se hrbíš a začíná ti růst pupík.“

Adam se snaží přidat ve výkonu: „No, ty jsi taky už nabrala fald. Ale už tady máme wifi, tak se tady konečně dá žít. Na opláštění interiéru můžeme použít staré panely z výstav.“

U jedné zdi je hromada velkých deskových panelů s obrázky plynovodů a ropovodů.

Herbert zkoumá desky: „Nová móda, ale tyhle desky jsou nehořlavý, to by šlo.“

Adam montuje obvodové stěny jejich bytečku. I když si chce pečlivě vybrat desky

s použitelnými obrázky, rozměrově jsou vhodné jen panely s obrázky ropovodů.

Herbert se dotazuje: „Jako ajťák děláš na čem?“

Adam se rozpovídal: „Teď nuda v obchodní firmě, abych něco vydělal. Pracoval jsem taky jako ajťák na výukových, a trénovacích programech. Pro školy, pro opuštěné osoby s depresí, pro osoby s mozkovým postižením, pro zlepšení spánku, taky rychlomeditace. Podobné programy jsme pak vyzkoušely mimo limit jejich předpokládaného využití, tento vývoj přinesl zajímavé výsledky, ale ne vždy pozitivní. K tomu se chci vrátit, zatím na tom dělám, jen když je čas.“

Herbert nabízí jinou variantu bydlení: „Nechcete aspoň přes zimu zkusit bydlet v paneláku, předěláme 3+1 na 4+kk? Je to lepší i z ekonomického hlediska. Tady bude asi dost problém s hlukem, o nějaké dlouhodobé perspektivě ani nemluvě.“

Julie vrtí hlavou: „Musíme předběžně prakticky vyzkoušet naše spolužití, překonávat společně překážky a kompromisy. Jeho to baví, něco koumat a budovat. Musím ho otestovat v praxi, v práci se fláká, ale zase má čas něco vymýšlet. Když naše předpoklady vycházejí, technicky a ekonomicky, jsem v klidu.“

Odvedle se ozývá hluk od spolubydlících.

Julie zabouchá pěstí do plechové stěny a zakřičí: „Ticho tam, tady se projektuje.“

Adam informuje: „Dneska od pěti hlídáme všechny děti a psy.“

Adam s Herbertem sešroubovali další díly na regály s rámy dveří a nasadili dveře. Pak smontovali část dvojitého stropu. Třetina stánkobytu je hotová a výsledek je překvapivě dobrý. Herbert sleduje, jak Adam s Julií montují stánek. Ve vzpomínkách se vrací do let, kdy si Julie nadšeně stavěla velké domečky z Lega.

Herbert je nakonec smířen se stánkobytlem a chce budování urychlit: „No docela ucházející loft. Udělám ještě rozpisku materiálu a ty pak doma rozpočet. Ale děcka, investujte jen tam, kde budete déle bydlet a investujte hodně, jen když je to vaše!!!“

Adam odchází ven a Julie vysvětluje Herbertovi: „Adam má zatím to typicky mužské povědomí, že musí jako muž zajistit perspektivní bydlení a že to dokonce jde snadno. Musí přijít na všechno sám a pomalu, pak ho to baví. Mně někdy taky. Až si dám na stůl s reklamou na ropovod ubrus, už budu tady doma.“

PROJEKTSTAV, ARNOŠT ODCHÁZÍ

V největší kanceláři je schůze všech pracovníků, všude se popíjí a slaví. Kolegyně udělaly výstavu všech Arnoštových staveb. Na všech stěnách jsou velké výkresy a fotografie.

Arnošt je pořád smutný: „Děkuji všem, že jste vyzdobili naši kancelář obrázky našich staveb a za pohoštění. Vážení kolegové, jak už víte, po smrti Pepi jsem se rozhodl jít už koncem tohoto roku do důchodu. Baruška také. Tím končí také i náš krizový minitým pro rychlá řešení různých problémů staveb, který by letos oslavil dvacet let fungování. Do funkce nového šéfa byl ústředím a ÁÍ jmenován zde váš nový šéf inženýr Boubel. Nové oddělení umělé inteligence už řídí skoro všechno, od projekce, ekonomického úseku až po personální oddělení. Krizový tým byl zavrhnut jako nesystémový.“

Nový šéf Boubel si přitukává s novými kolegy, kteří mu gratulují. Poslední v řadě je Herbert.

Herbert má krátký proslov: „Tak já bych vám přál, až budete končit svoji kariéru, abyste se také takhle mohl pokochat výstavou svých zdařilých a velmi rozmanitých prací jako Arnošt. Arnošt ani Pepa nikdy nic nevzdali.“

Boubel si prohlíží výkresy: „Tak různorodé stavby bohužel asi dělat nebudeme.“

O historických ani nemluvě. Umělá inteligence to zatím moc neumí. Ve vašem týmu s Arnoštem jste prý měli s ní problémy pořád. Ale já se na této vaší výstavě kochám, tohle by se mělo dělat častěji. Architektonická radost. To ejájina nepochopí."

Herbert přikyvuje: „Trochu už víme jak na ni. Pepa detailně evidoval všechny naše habadůry a jak je přes ejájinu protlačit. Přepošlu info."

Arnošt se usmívá na Báru a přitukává si s ní a s Herbertem: „Vydrželi jsme to spolu skoro čtyřicet let, neměla mě nejdříve moc ráda, ale já ji vždycky miloval."

Bára vzpomíná: „Pořád harašil a kouřil, dva roky nám blokoval vznik nekuřáckého pracoviště."

Bára ukazuje na plánec na zdi s propálenou dírou.

Bára rekapituluje: „Tak tady jsou všechny tvoje větší stavby. Máš kliku, že se nám vždycky líbily."

Arnošt se chlubí a prohlíží si plány a fotografie na zdi,: „Měl jsem kliku na výborné spolupracovnice a na Pepu. To jste mi udělali radost, Baruško. No hele, můj první velkej barák v Karlíně! Za ten mne chtěli tenkrát vyhodit."

Arnošt mává nadšeně rukama a vzpomíná: „Baruško to je ta naše Pankráč! To jsem skončil až u soudu, když nám překopli ten tajný Štrougalův kabel. No a nábřeží, já ty brutalisty

tak nesnášel. No a tady byl náš jemný kubismus dokonce oceněn i v zahraničí."

Bára poznamenává: „Ale my jsme neměli rok prémie pro překračování rozpočtu."

Přichází nový šéf.

Arnošt ho představuje: „Nového šéfa, kterého vám vybrala ÁÍ, jsem vám už představil. A teď vás váš nový šéf postupně zasvěťí do naší aktuální situace."

Boubel nevesele konstatuje: „Budu si vás zvát jednotlivě."

Herbert přichází do šéfovi kanceláře jako první na řadě.

Boubel čte na notebooku: „Jen pár oficialit s ejájinou, které mám povinnost s vámi probrat. Z oddělení pro harmonizaci pracovních vztahů nás před časem upozornili, že se vyhýbáte teambuildingovým akcím, z oddělení ekonomického monitoringu, že jste překročili náklady u minulé stavby plus nějaké zpoždění termínů a tak dále. Také vaše kritika šéfů dodavatele u minulého projektu narušila prý trochu spolupráci. Jsme teď trochu v kritické situaci, ejájina je už nervózní, ale já jí postupně dvakrát odklepnu, že jsem to s vámi probral. Jako obvykle."

Herbert vysvětluje: „Jsme ve špatné situaci, kterou ejájina dost zhoršila. Chybí nám větší pružnost. Po Pepovi musíme dořešit více věcí. Ohledně červený kostky na Pankráci to řeknu

rovnou. Na poddimenzovanou vzduchotechniku a riziko slabého topení a chlazení při vyšším počtu osob najdete v archivu nejen ode mě nejméně pět vážných upozornění, kterých investor nedbal. Naši, aby to včas doprojektovali, jak se zavázali ve smlouvě, tak na vše přikývli. Teď potřebujeme vymyslet nějakou habaděru. Můžu to zkusit.“

Boubel si neví rady: „Chápu a budu s tím počítat. Dle smlouvy jsou problémy s větší než plánovanou spotřebou nebo sníženou kvalitou vzduchu v budovách důvodem zastavení plateb od majitele domu, což se nyní bohužel stalo. My jsme nyní už na hraně krachu, na což nás ejájina denně upozorňuje a navrhla dvě dosti blbá řešení. První se nelíbilo Arnoštovi, druhé majiteli domu. Najděte cokoli, co přinese aspoň částečný úspěch.“

Herbert zaraženě přikyvuje: „Něco se skoro vždycky vyštourá.“

SILVESTR

U Herberta zvoní dopoledne zvonek, Herbert otevírá dveře od bytu kamarádovi Karlovi.

Karel vchází dovnitř: „Ahoj Herberte.“

Herbert ho vítá: „Nazdar starouši.“

Karel chce něco domluvit: „Neříkej mi starouši, když jsi jen o měsíc mladší. Vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že chci stavět modernizovanéj Caterham a ty jsi ho chtěl stavět taky?“

Herbert nic nechce slibovat: „No, hezký autíčko, ale u mě se dost změnily finanční okolnosti.“

Karel se chlubí: „Tak teď bych měl něco lepšího a s pevnou střechou, Dé osmičku. Je trochu ojetá, tady přihlášená, chce to jen nové aerodynamicky vylepšené díly karoserie, doladit podvozek a přestříkat. Potřebuji na velké úpravy nějakou velkou garáž asi na tři měsíce.“

Herbert se ho snaží přesměrovat: „Zkus Bédú.“

Karel vrtí hlavou: „Když ten křupan po poslední sázce tvrdí, že ji vyhrál. Já jsem mu tu jeho habadůru sežral i s navijákem.“

Herbert radí: „Má prázdnou stodolu, předělanou na dílnu, dá se tam dělat dobře. Vzhledem k jeho hamižnosti se určitě dohodnete.“

Už prodal tu plachetnici, co tam měl. Je pět let vdovec a k moři už nejezdí."

Karel souhlasí: „Tak já to zkusím, ale nic mu předem neříkej. Běďa teď pořád shání nějakou ženskou."

Herbert doporučuje: „Dohod' mu nějakou milou kočičku, která má ráda sportovní auta."

Karel nabádá: „Hlavně se s ním zase nehádej a moc nechlastej, nebo se s ním zase o něco vsadíš. Počítám s tebou."

Herbertovi zvoní mobil, volá Běďa, Herbert přepíná mobil na reproduktor.

Běďa ho zdraví: „Zdar brachu. Hele, už jsme se dlouho nesešli, co takhle příští neděli?"

Herbert rezignovaně odpovídá: „No nazdar, tak jo. Počítám s tím."

Běďa navrhuje: „Mohli bychom vyhodnotit ty sázky."

Herbert naznačuje své potíže: „To by mohlo počkat, já jsem teď ve finančním vakuu po rozvodu."

Běďa se nevzdává: „Mohl by sis to odpracovat."

Herbert odmítavě: „Ale řípu ani kukuřici už s tebou krást na pole nejdu."

Běďovi je to jedno: „Ještě si vybírej, pražský floutku, jde spíše o společenské záležitosti. Ale stejně s tebou počítám."

Herbert mění téma: „Ted' taky prolézám seznamky a začínám trénovat, máš ještě nějaký knihy od Plzáka? Potřebuji vhodně zvýšit svou

citovou otrlost a zase natrénovat to lichocení. Taky bych rád konečně pochopil, proč si mě kdysi vybrala moje exmanželka."

Béďa nabízí: „Plzáka ti půjčím, ten je věčnej. Ale studuj modernější ebooky. Najdi si na netu dva údajně nejlepší, ÚSPĚŠNÝ UNIVERZÁLNÍ PRVNÍ DOJEM a PSYCHOANALÝZA NEROZHODNÝCH ŽEN. Holky probereme určitě taky. Citovou závislost na jedné ženě snadno vyměníš za citovou závislost na jiné ženě. Tvoje dvoumetrová obézní hysterická manželka si tě kdysi asi vybrala, aby geneticky vykompenzovala vaše vzájemné nedostatky."

Herbert nerad souhlasí: „Naštěstí u naší dcery se to docela povedlo."

Béďa zve dále: „No tak zvesela u skleničky dobrého vína se u mě po delší době sejdeme."

Herbert běduje: „Žena mě opustila, v práci mne čeká asi vyhazov, má dcera bydlí ve skladu v regále s pochybným individuem, co nemá ani na koloběžku a který chce pracovat v oboru manipulace s lidmi. Všechny sázky jsem už zase určitě prohrál a už na to na všechno nemám náladu ani peníze. Odpověděl jsem na netu na tucet inzerátů žen mého věku a nepřišla mi žádná kloudná odpověď."

Béďa už končí: „Je z tebe starý skuhral, možná mám pro tebe překvapení, zatím pořádně oslav Silvestra. Nazdar."

Herbert vypíná mobil.

Karel přikyvuje: „Máš pravdu, musíme mu naslibovat nějaký ženský, žádnou nemá. Příště už u Bédi.“

LÁDÍN NABÍZÍ CHATU

Herbert se setkává v panelovém domě u poštovních schránek s Láďou, předsedou SVJ. Všichni v domě mu říkají Bin Láďín. Láďín mu ukazuje papír, který právě vytáhl z obálky.

Láďín se směje: „Čau Berte, tak je tady stížnost od soudruha Tépycha na tvůj zápis z našeho shromáždění, prý se ho doslovným zápisem jeho připomínek zase snažíš zesměšnit.“

Herbert rezignovaně komentuje: „Čau předsedo, to víš, zápis ze shromáždění je specifická literární tvorba a až z mého zápisu vlastníci teprve pochopí, o čem vlastně mluvili.“

Láďín je překvapen: „A to ti přivodilo tak melancholický výraz? Nechceš panáka?“

Herbert ho zve k sobě: „Jdu projektovat bydlení ve skladu pro dcérku. Probereme napřed radši náš panelák, vezmi slivovici a pojď se mnou.“

Oba přicházejí do Herbertova bytu. Láďín si prohlíží s Herbertem fotky skladu s postavenými stánky na PC.

Herbert je dnes bez energie: „Dneska mě tak vykoledili, že nějak nemám inspiraci.“

Láďín radí: „Dej dva panáky a uvidíš tu inspiraci.“

Herbert maluje na PC různé varianty bytostáneků.

Ládín si to prohlíží a navrhuje: „Je tam vysokej strop, dej tam balkon.“

Herbert to vidí levněji: „Spíš mezipatro s posezením a několika velkými květinami do stínu.“

Ládín má další nápad: „A ven na jižní stěnu vinohrad.“

Herberttoopětmění: „Spíšněcostálezeleného, pestrolistého, kvetoucího a levného.“

Herbert domaluje rychle plány na PC a odesílá je Julii.

Herbert je rád, že návrh dokončil: „A je to. Přijď si večer přituknout.“

Ládín vrtí hlavou: „Já o Silvestra nepiju, celej rok jo, ale o Silvestra ani kapku. Jen pozoruju lidi.“

Herbert nad tím dumá: „Tak já to zkusím taky, budu pozorovat hlavně sebe, udělám si internetové testy na všechno. Co jsem to za zvíře. Proč ti Láďo vlastně říkají Bin Ládín?“

Ládín si povzdechne: „Mé velmi krotké, byť striktně technicko ekonomické informace u různých variant rekonstrukce domu byly na schůzi prohlášeny za ideologicko technický fundamentalismus. Má i tvá oblíbená taktika, jak se vyhnout pavlačovým diskusím. Uděláš silvestrovské odečty?“

Herbert je aktivní: „Odečty jo, pověsím taky nové návnady na moly ve sklepích, propláchnu filtr na vodu a namažu FABky ve vstupních dveřích paneláku. Letos stihnu aspoň to.“

Ládín pokyvuje hlavou: „Naše SVJ je děkující. Když ty uděláš pár věcí zdarma, dalších pět lidí tu udělá taky něco zdarma a všichni ušetříme.“

Herbert se zmiňuje: „Dcera mluví stále o aktivní ekonomické bilanci a snižování nákladů. Snižil jsi počet vývozů kontejneru?“

Ládín přikyvuje: „Jak jsme se dohodli, už podruhé. Tím pádem platíme pořád za odpady stejně.“

Herbert je spokojen: „Tak ještě pokračujeme v brutální propagační kampani za lepší třídění. Pošlu návrhy na cedule. Budete zase od jara do podzimku na chatě?“

Ládín vrtí hlavou: „Teď jsme zdělili vinohrad na jižní Moravě, to už v Praze moc nebudu. Tu naši malou chajdu prodáme, nechceš ji?“

Herbert nechce: „Chatu ne. Ještě sháníš internet? Nabízím připojení na můj. Signál z mého wifi chytneš, jak jsme minule vyzkoušeli.“

Ládín neví: „Jsme většinou pryč. Cena připojení?“

Herbert láká: „Za čtvrtinu, ještě je připojen souseď zleva, většinu času je taky pryč.“

Ládín nakonec souhlasí: „Beru.“

Herbert kouká do PC: „No a jsem zase na bydlení za šest i s internetem.“

Herbert pokračuje v úsporách: „Ještě rozbor mých měsíčních nákladů. Pořád zbytečně platím soukromý mobil své exmanželce i když ona má další služební. A ještě místo obědů a svačin v restauracích za pět tisíc měsíčně bude potřeba pro hubnutí levná zdravá strava vlastní výroby abych zhubl, ještě že rád vařím. Tak a teď poslední změna, najít novou práci.“

Ládín se ptá: „Jakou práci hledáš?“

Herbert se hluboce zamýšlí: „Ikigai, nebo spíš nějaký ideální kompromis. Trochu projektování, ale jen tak na dvě hodiny denně. Nesedět pořád u PC, to už nevydržím. Časová organizace podle mě a více peněz. Já si to napíšu. Vyspat se, práce nejdříve od osmi. Možná vzít i dobře placenou pohotovost, ale jen občas. Přes den v práci nachodit aspoň šest kilometrů, nejlépe v přírodě. Být aspoň hodinu každý den venku. Mít v práci posilovnu. A všechny zaměstnanecké výhody, pět týdnů dovolené, příspěvky na penzijní spoření, služební mobil, noťas a služební auto. Dobrý kafe. Mít to za rohem, pět minut pěšky.“

Ládín vrtí hlavou: „Ideálně asi příležitostný projektant a správce posilovny v hájovně na samotě v lese v Praze, odborově organizován. Tak to nevím, jestli nějakou samotou v lese ve svém sousedství tady někde najdeš. Ta moje chata na prodej je u Českého Brodu. Ale dá se

tam dojít jen lesní pěšinou, z původní cesty je pastvina pro koně. Já už pádim, čau."

Herbert zpozorní: „No, kousek za Prahou by mě nějaká chajda možná zajímala, domluvíme prohlídku. Zatím čau."

Ládín odchází. Herbert se pak sám zamýšlí nad možností práce na home office na chatě, aspoň na několik dní v týdnu. Pak se zamýšlí nad Julií, která se již v minulosti od rodičů dvakrát odstěhovala ke svému milému, což pokaždé skončilo po několika měsících bouřlivým rozchodem. Připadá mu, že Adam je konečně jiný případ. Pak se zamýšlí, jestli by Julie s Adamem nechtěla bydlet v chatě za Prahou.

JULIE S ADAMEM POŘÁD HLEDÁ BYT

Herbert jde s plány v podpaží do skladové haly, kde je už dostavěna konstrukce obřího výstavního stánku tvořícího čtyři pidibyty.

Herbert se setkává s Julií a mává velkými výkresy: „Nesu plány, patro s posezením a květenou.“

Smutná Julie ale zklamaně balí věci do krabic.

Adam láteří: „Jo, stánkonebyt je hotov, ale my taky a úplně.“

Julie to naštvaně vzdává: „Jsme v háji, po tom, co jsme to všechno postavili a všichni se nastěhovali, zvedl nám majitel haly nájem na příští rok na dvojnásobek. S dalšími spolunájemníky jsme se nedohodli na financování na příští rok. Tak raději hledáme něco jiného. Škoda, Adama to hrozně bavilo, on není zvyklý něco budovat vlastníma rukama. Potřebuji zase reemigrovat zpátky k tobě, už se balíme. Tohle ale ihned vhodně přeprodáme, ať nám netrpí aktivní ekonomická bilance. To je zrada.“

Všichni nakládají věci do nacpaného auta.

Julie s Adamem a Herbertem přicházejí do panelákového bytu s velkými balíky věcí.

Herbert si prohlíží Juliinu hromadu věcí: „Nějak ti všeho hodně přibylo. Máš už úplnou výbavu.“

Julie kouká na strop: „Proč máš televizi našroubovanou na stropě?“

Herbert to chválí: „Nejergonomičtější pozice, pořád se hrbím. Začínám měnit svůj líný životní styl, denně cvičím a chodím se proběhnout.“

Julie se diví: „Co to vlastně je, chodím se proběhnout? Vždyť jsi asi dvacet let neběžel.“

Herbert suverénně dodává: „Život je trénink, dneska se proběhneme spolu.“

Julie vytahuje plnou igelitku: „Můžeme se proběhnout po nabídkách bytů. Neseme všechny realitní noviny, co se dají sehnat. Teď to projdeme, nesmíme nic vynechat. Ten loft nás navnadil, musíme rychle reagovat.“

Julie sedí s Adamem a Herbertem a listují hromadou realitních novin a letáků.

Herbert je překvapen: „No dcérko, ale tady v těch všech letáčích je největší byt 2+kk, proč jste nevzali nějaký noviny, kde jsou normální byty pro rodinu?“

Julie rychle vysvětluje: „Protože ty 2+kákáčka jsou už tak drahý, že větší byty ve většině realitních letáků už vůbec nejsou. Co ta vyhořelá chata u Kutný Hory Adame?“

Adam odmítavě: „Ta byla na pozemku lesáků, není tam kloudný příjezd k chatě. Já bych se raději držel Prahy.“

Herbert koulí očima: „Mně tady vadit nebudete...“

Adam mrká na Julii: „Budeme si vzácnější, občas bych pobýval u tety.“

Herbert to komentuje: „No, tak do čtyřicítky to jde a pak už to může být výhoda.“

Adam se směje: „Julie má asi jiné plány.“

Julie přemýšlí nahlas o své budoucnosti: „Asi do čtyřiceti se věnuji nebo oba budeme věnovat kromě práce hlavně dětem. Potom máme hlavně vydělávat. No a až děti skončej vejšku, to mi bude asi tak padesát až šedesát, tak to mám zase hlavně vydělávat. Asi tak do šedesáti osmi a k tomu případně hlídat vnoučata.“

Adam také přemýšlí: „No a od sedmdesáti do osmdesáti budeš hlídat pravnoučata, statisticky už jako vdova. Takže nejvíce si vlastně kromě mateřské můžeš užít až jen pravnoučat.“

Julie je z toho zděšená: „Při inflaci jaká je, se nedá našpórovat na budoucno. Dříve se aspoň dalo výhodně zadlužit. To dneska už moc neplatí.“

Herbert bere vyzvánějící mobil a chce ho podat Julii, ale ta právě odběhla. Pak ho ukazuje Adamovi, ten se podívá na displej, lekne se a nechce si mobil vzít.

Herbert bere mobil: „Ahoj exmanželko, Julie je zrovna na...”

Exmanželka našťvaně: „Nech si ty výmluvy, chci mluvit s tebou! Po Juliině promoci chci převést svoji polovinu bytu na Julii, doufám, že se připojíš...”

Herbert si dává telefon od ucha a pokládá ho na stůl, mezitím si čte noviny, luští sudoku, asi po pěti minutách bere znovu mobil do ruky a skáče exmanželce do řeči.

Herbert stručně dodává: „Ano, ano, už na tom pracuji a myslím, že řešení se brzy nalezne. Jo, jo, jo. Tak ahoj.”

Herbert rychle vypíná hovor a pokládá mobil na stůl. Venku za okny začínají první pokusy o silvestrovský ohňostroj. Julie ukazuje vybraný realitní leták Herbertovi a všichni se chystají k odchodu.

Adam je silně akční: „Rychle startujeme, dnešní jediná atraktivní nabídka. Jedeme omrknout do Bibionský, co tam stavěj, než nám to někdo zase vyfoukne.”

Všichni odjíždějí prohlédnout si novou ulici, kde se mají údajně již stavět nové domy. Po příjezdu je čeká velké zklamání. Úzký pozemek je mezi dálnicí a frekventovanou železnicí a viditelně se na něm zatím vůbec nic nestaví. Místo je na bydlení hrozné. Julie si prohlíží velký reklamní leták, na kterém je barevný obrázek nového domovního bloku, ukrytého v lesní

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tahle ženská ujde.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.